

Конкурс «Шалених смужок»

Джуді Муді не збиралася рятувати світ. Вона хотіла перемогти у конкурсі. У конкурсі дизайну лейкопластиру.

Джуді відкрила свою лікарську валізку. Де поділася коробка «Шалених смужок»? Вона витягла з валізки маленький молоточок для перевірки рефлексів.

– А можна я спробую? – запитав Стінк, заходячи в кімнату Джуді.

– Стінку, чи ти коли-небудь чув, що спочатку треба стукати? Тук-тук!

– Звісно, – відповів Стінк. – Хто там?

– Це не жарт, – обурилася Джуді. – Це те, що повинен робити менший братик,

перед тим як заходити у кімнату до старшої сестри.

– Ти маєш на увазі, що я мушу щоразу виголошувати цей жарт, перед тим як зайти до тебе в кімнату? – запитав Стінк.

– Забудь, – сказала Джуді.

– Забудь що? – запитав Стінк.

– Стінку! Просто сядь на стілець і поклади ногу на ногу, – попросила Джуді. – Я збираюся перевірити твої рефлекси.

– Будь ласка, не випробовуй на мені всі ці лікарські штучки, – заскиглив Стінк.

– Ну, давай, Стінку, – Джуді вдарила молоточком по його коліну. Стопа злетіла вгору і луснула «лікарку» по нозі.

– Гей, Стінку! – вигукнула Джуді. – Ти штурхнув мене! Ким ти себе вважаєш – казуаром?

– Яким таким аром?

– Казуаром. Ми вчили про нього на природознавстві. Цей птах живе в тропічних лісах і не вміє літати, тож він штурхає своїх ворогів.

– Я не казу-хтось-там, – обурився Стінк. – Просто в мене хороші рефлексії.

Джуді зиркнула на Стінка поглядом анаконди.

– Забудь, – сказала вона, повертаючи молоточок назад до валізки.

Стінк заліз у валізку Джуді та витяг звідти кілька «Шалених смужок».

– Стінку! Я вже казала тобі, щоб ти не цупив у мене «Шалені смужки». Тепер ця коробочка порожня. Я попереджала, що наклади тобі на руку пов'язку, якщо ти краситимеш мої речі.

Стінк не хотів пов'язки на руку. Тим паче, коли вона не була переламана.

– Віддай, – сказала Джуді, забираючи в Стінка коробочку. – Я хочу почитати про конкурс.

– Конкурс? – зацікавився Стінк. – А що ми маємо робити?

Джуді прочитала напис на коробці:

**П'ятий щорічний конкурс дизайну
лейкопластиру «Шалені смужки»**

Створи свою власну
«Шалену смужку».
Продумай тему.
Малюй олівцями,
крейдою чи фло-
мастерами.
Фантазуй на повну!
Будь шаленим! Будь
собою!

– Ти хочеш сказати, що ми намалюємо щось на конкурс? – запитав Стінк. – А які там призи?

Джуді читала далі:

Тринадцять найкращих малюнків з'являться на «Шалених смужках». Лиш уяви собі: дітлахи всієї країни зможуть користуватися ТВОЇМИ цікавими та яскравими «Шаленими смужками».

– Це все? – запитав Стінк.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – У мене, Джуді Муді, може бути власна «Шалена смужка».

– Має бути якийсь приз для переможця, – сказав Стінк, забираючи у Джуді коробку.

– Ти тільки уяви: коліна та лікті, заклеєні лейкопластиром від Джуді Муді. Навіть у Елізабет Блеквел, першої жінки-лікаря, не було власної «Шаленої смужки».

– Ну, гаразд, – сказав Стінк. – Поки ти не стала занадто відомою, можна я візьму твої тоненькі фломастери?

– Для чого? – запитала Джуді.

– Я також хочу розмалювати «Шалену смужку». Там написано, що суперприз – це пара роликів.

– Ролики! Дай-но я гляну!

Переможець конкурсу отримує ролики від «Шалених смужок», його малюнок прикрашатиме лейкопластир протягом усього року.

Призерам – сонячні окуляри від «Шалених смужок», їхні малюнки прикрашатимуть лейкопластир протягом місяця.

Усім учасникам – почесні грамоти.

– Поміркуй сам, Стінку. Лише одна дитина у всіх Сполучених Штатах Америки отримає ролики.

– Ну і..?

– Ну і подивися на дітей, які виграли конкурс минулого року. Їм по десять років. Одинадцять. Одному навіть тринадцять. Це підліток. А тобі лише сім.

– З чвертю, – сказав Стінк.

– Ти мусиш бути Пікассо, щоб вони вибрали твій дизайн.

– Ким-ким?

– Та ти знаєш. Це той, хто понамальовував усіх тих синіх людей.

– Добре, тоді позич мені свій синій фломастер.